

Det er, som tidligere berørt, anset for heldigt at betegne den foreslaaede Værdistigningsafgift med Navnet Jernbaneskyld for derigennem at fastslaa Afgiftens særlige Oprindelse og dens som Følge heraf lokale og ophørende Karakter. Flertallet har derhos foretrukket i Stedet for Udtrykkene »Ejendomme eller Grunde«, som findes i Lovens § 14, i Forslagets § 1 at ombytte dette med Udtrykket »bebyggede eller ubebyggede Ejendomme eller Dele af saadanne«, som formentlig givende en præcisere Betegnelse for Beskatningsobjekterne.

Som det vil ses af Forslagets § 1, 2det Stykke, har Flertallet anset det for hensigtsmæssigt at fastsætte en vis Tidsgrænse, inden hvilken det i Jernbanelovens § 14, 1ste Stk. i Slutningen nævnte »Ønske« om Værdistigningsafgift skal fremsættes. Det er i saa Henseende anset for rimeligt at kræve, at Andragende herom fremsættes, inden Eneretsbevillingen meddeles, idet der herved paa den ene Side gives de paagældende den fornødne Frist til at overveje Spørgsmaalet, medens det paa den anden Side synes naturligt, at en saa vigtig Sag er bragt paa det rene, forinden Bevillingen gives. Med Hensyn til, at der ikke — saaledes som forudsat i Lovens § 14 — er foreslaaet tilsikret Bevillingshaverne en Ret til at forlange Værdistigningsafgift paalagt, men overladt til Ministeren under Hensyn til samtlige foreliggende Omstændigheder at træffe en Afgørelse heraf, bemærkes, at Flertallet overhovedet har næret Betænkelse ved at give private Adgang til at oppebære nogen Del af en Skat, men at det dog har ment, at der kunde gives Tilfælde, hvor det kan være rimeligt og nyttigt at bortse herfra og tillade Opkrævning af Jernbaneskyld, f. Eks. hvor en større Del af vedkommende Privatbanes Kapital er tilvejebragt af Amts- eller Sognekommuner, eller hvor Banen ikke kan forventes at ville blive anlagt uden Bistand fra private Side, hvilken Bistand igen er gjort afhængig af Ret til at opkræve Jernbaneskyld. I saadanne Tilfælde findes det naturligt, at Sagen afgøres af Ministeren efter foretagen Overvejelse af de foreliggende Forhold.

Naar det i Forslagets § 2 er bestemt, at Ministeren for offentlige Arbejder kan tilforordne Vurderingsraadene særlig sagkyndig Medhjælp, har Flertallet herved haft for Øje, at det for at sikre en ensartet Vurdering ved hvert enkelt Baneanlæg, i alt Fald den første Gang en Vurdering finder Sted, kan være rigtigt at beskikke en Landinspektør til Bistand for samtlige de Vurderingsraad, der ville have at vurdere den ved paagældende Bane fremkomne Værdistigning. Det er indenfor Kommissionen bleven stærkt fremhævet, at den specielle Kyndighed og Viden, som en Landinspektør sidder inde med, vil være af særlig Betydning for Vurderingsraadene.

Som det Tidspunkt, da Vurderingerne skulle tage deres Begyndelse, har Flertallet foreslaaet det Øjeblik, da Banens Retningslinie og Stationernes Beliggenhed er endelig approberet af Ministeriet for offentlige Arbejder, i Modsætning til, at det i Regeringsforslagets § 15 var bestemt, at Vurderingskommissionen skulde nedsættes umiddelbart efter Banens Aabning for Drift, idet der har været Enighed om, at det vil være af Interesse, at Vurderingerne paabegyndes, saasnart som det overhovedet er muligt. Flertallet har været opmærksom paa, at de paagældende Ejendomme paa dette Tidspunkt allerede kunne være stegne maaske ikke saa lidt i Værdi paa Grund af Baneanlægget, idet Spekulationen i Værdistigningen kan have taget sin Begyndelse endog forud for Lovens Vedtagelse, ja forud for dens Fremlæggelse i Rigsdagen, men det er ikke af disse Grunde anset nødvendigt eller heldigt at paalægge Vurderingsraadene at tage en bestemt Ejendomsskyldvurdering til Udgangspunkt og Vejledning, saaledes som foreslaaet i Regeringsforslagets § 18. Flertallet har ment, at det under Hensyn til de højst forskellige Forhold ved de forskellige Baner (Køgebanen f. Eks. i Modsætning til de mere afsidesliggende jydsk Baner) vilde være bedst i saa